

Sosem éreztem feladatomnak, hogy úgynevezett költészeti ügyekben bárkinek tanácsokat osztogassak. Isten mentsen tőle. És hát, hogy is mondjam, saját magammal is épp elég bajom van – többek között – költőileg. Ezek után az,

hogy én egy írótaborban (már ez is micsoda egy kifejezés) valamiféle szemináriumot tartsak, nos, elég hátborzongatónak tűnt. Mint ahogy korábbi, ezirányú tapasztalataim

24 Győrffy Ákos

ŐK NÉGYEN

is csak ezt a hátborzongást erősítették bennem. A fenti bárgyú gondolatmenetemre aztán jócskán rácaffolt az idej, sorrendben hatodik Véneki Alkotótábor. Mert egyszer csak az történt, hogy ültünk egy hatalmas tölgyfa alatt öten, négy fiatal és egy már nem annyira fiatal költő, a négy fiatal felolvasta a verseit, az egy nem annyira fiatal pedig folyamatosan csodálkozott, csodálkozott és olykor meg is rendült azon, hogy mennyire érett és szinte kész verseket hall. Sosem gondoltam volna például, hogy egy igazi focistától (Nagy Dániel), aki ráadásul még nem is nagyon publikált sehol, ilyen sorokat fogok olvasni: „Egy svéd rövidáru boltban szeretnék venni néhány méter cérnát, készpénzzel fizetni, és szokni a skandináv csöndet.” Vagy az „ügyvéd-bojtár” Bende Tamás visszafogott, intim, de ezzel együtt mégis feszes és nyugtalanító versei. Vagy Horváth Veronika sajátos magánmitológiát építő szövegei, ahol a különféle népi rímusok, mondókák szépen megférnek az olykor drámai képekkel. És végül, de persze nem utolsó sorban Sebestyén Ádám, akinek fojtott, abszurdba hajló, csendes szövegei valahogy mindig megnyugtattak.

Mondanom sem kell, hogy amit talán adni tudtam nekik, azt ők négyen busásan viszonozták. Én kaptam többet, amiért hálás vagyok nekik.

Zuhogott az eső, ültünk egy fedett színpadon, és egy angyalról vitatkoztunk. Egy angyal szükségességéről a versben. Akkor ott, nézve őket, volt néhány pillanat, amikor minden a helyére került a világban. Azóta már semmi sincs a helyén, de ők négyen, azt hiszem, képesek olyan pillanatok beállítá-sára a verseikben, hogy újra reménykedni kezdhünk.